

ບົດປະກອບຄຳເຫັນ

ຂອງ ທ່ານ ອຸເດດ ສຸວັນນະວົງ, ປະທານ ສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແຫ່ງຊາດລາວ

ຕໍ່ກອງປະຊຸມທຸລະກິດລາວ ຄັ້ງທີ 12

ວັນທີ 12 ພະຈິກ 2019 ທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ

ໃນຫົວຂໍ້ ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດ ຂອງທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ຕໍ່ການປ່ຽນແປງຢ່າງໄວວາຂອງ
ສະພາບເສດຖະກິດ

- ຮຽນ ທ່ານ ທອງລຸນ ສີສຸລິດ, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີແຫ່ງ ສປປ ລາວ ທີ່ເຄົາລົບ ແລະ ນັບຖືຢ່າງສູງ;
- ຮຽນ ບັນດາທ່ານລັດຖະມົນຕີ, ທ່ານຮອງລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າກົມກອງ ພ້ອມຄະນະ;
- ຮຽນ ບັນດາ ທ່ານ ທູຕານຸທູດ, ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ;
- ຮຽນ ບັນດາທ່ານ ຜູ້ຕາງໜ້າສະພາການຄ້າຕ່າງປະເທດ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະມາຄົມທຸລະກິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ທຸລະກິດ ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ;
- ຮຽນ ທ່ານຜູ້ມີກຽດ; ທ່ານຍິງ ແລະ ທ່ານຊາຍ ທີ່ນັບຖື;

ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກເປັນກຽດຢ່າງສູງ ທີ່ໄດ້ຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ ສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແຫ່ງຊາດລາວ ແລະ ຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ກ່າວມີຄຳເຫັນຕໍ່ກອງປະຊຸມທຸລະກິດລາວ ຄັ້ງທີ 12 ໃນມື້ນີ້. ກ່ອນອື່ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງມາຍັງທ່ານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະລັດຖະບານ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດມາຮ່ວມ ແລະ ເປັນປະທານກອງປະຊຸມທີ່ສຳຄັນນີ້ ແລະ ຂໍຊົມເຊີຍບັນດາກະຊວງທະບວງກົມຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ທີ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນປະກອບສ່ວນໃນການປຶກສາຫາລື ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ນຳມາເຊິ່ງການຈັດກອງປະຊຸມທຸລະກິດລາວ ລະດັບຊາດ ໃນມື້ນີ້.

ໃນວາລະນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກອບຄຳເຫັນໃນມຸມມອງຂອງພາກທຸລະກິດໂດຍລວມ ຕໍ່ກັບ ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານການດຳເນີນທຸລະກິດ ພ້ອມທັງຍົກໃຫ້ເຫັນ ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດ ຂອງທຸລະກິດຢູ່ ສປປ ລາວ ຕໍ່ການປ່ຽນແປງ ສະພາບເສດຖະກິດ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ທົ່ວໂລກ.

ບັນດາທ່ານທີ່ນັບຖື:

ໂດຍລວມແລ້ວ ອີງຕາມການປະເມີນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆ, ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດໂລກ ແມ່ນມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງ. ອົງການ UNCTAD ໃຫ້ການຄາດຄະເນວ່າ ການຂະຫຍາຍຕົວ ຈະຫຼຸດລົງ ຈາກ 3% ໃນປີ 2018 ມາເຫຼືອ 2.3 % ໃນປີ 2019. ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ຂອງປະເທດກຳລັງພັດທະນາໃນພາກພື້ນ ອາຊີ-ປາຊີຟິກ ກໍ່ຫຼຸດລົງເຊັ່ນດຽວກັນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ ສປປ ຈີນ, ເກົາຫຼີໃຕ້ ແລະ ໃນບັນດາປະເທດອາຊຽນ.

ການການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ທີ່ຫຼຸດລົງ ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກການສົ່ງອອກທີ່ຫຼຸດລົງ ຂອງບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ໂດຍສາເຫດເນື່ອງມາຈາກການຫຼຸດລົງຂອງອັດຕາການອຸປະໂພກ, ບໍລິໂພກຂອງປະເທດພັດທະນາ, ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງກະແສອະນຸລັກນິຍົມ ທີ່ຕ້ານການເຊື່ອມໂຍງຂອງເສດຖະກິດຂອງໂລກ, ເຊິ່ງກະແສອະນຸລັກນິຍົມດັ່ງກ່າວ ເປັນໜຶ່ງໃນສາເຫດທີ່ນຳມາເຊິ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສົງຄາມການຄ້າ ລະຫວ່າງ ສປປ ຈີນ ແລະ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ, ລະຫວ່າງ ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເກົາຫຼີໃຕ້, ແລະ ການຖອນຕົວຂອງປະເທດອັງກິດອອກຈາກ ສະຫະພາບເອີຣົບ ເປັນຕົ້ນ. ສະພາບການດັ່ງກ່າວ ໄດ້ກະທົບເຖິງເສດຖະກິດຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ບໍ່ຫຼາຍກໍ່ໜ້ອຍ ພ້ອມທັງເຮັດໃຫ້ໂຄງສ້າງໃນການຜະລິດ ແລະ ການຈໍລະຈອນສິນຄ້າ ແລະ ຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດໃນພາກພື້ນ ມີການປ່ຽນແປງ, ໂດຍສະເພາະ ກໍ່ແມ່ນ ການຍ້າຍຖານການຜະລິດຂອງຫຼາຍບໍລິສັດ ໃນທົ່ວໂລກ.

ສະພາບເສດຖະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງທີ່ກ່າວມານັ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ແມ່ນເຄີຍຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍໃນລະດັບ 8% ຕະຫຼອດໄລຍະເກືອບສອງທົດສະຫວັດຜ່ານມາ, ແຕ່ການຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ນຳມາເຊິ່ງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ສັງຄົມລາວໄດ້ຢ່າງເທົ່າທຽມ ແລະ ບໍ່ຍືນຍົງ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍັງມີຄວາມສ່ຽງສູງ ເຊັ່ນ ໜີ້ສາທາລະນະຕໍ່ GDP ທີ່ຢູ່ໃນລະດັບສູງ, ການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ມີອັດຕາສູນເສຍໃນລະດັບສູງ, ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ເກີດບັນຫາມົນລະພິດ ເພີ່ມຂຶ້ນ. ນັບແຕ່ປີ 2013 ເປັນຕົ້ນມາ ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດລາວ ກໍ່ເລີ່ມ ຫຼຸດລົງເລື້ອຍໆ ຈົນມາຮອດ 6.5% ໃນປີ 2019, ຕາມການຄາດຄະເນຂອງທະນາຄານໂລກ.

ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງ ເຕັກໂນໂລຊີ ໃນອຸດສາຫະກຳ 4.0 ໃນ ສປປ ລາວ ຍັງຕໍ່າ ແລະ ຕ້ອງມີການປັບປຸງ ເພື່ອໃຫ້ ລະບົບການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນຂອງລາວໄດ້ເຊື່ອມໂຍງກັບລະບົບພາກພື້ນ. ຖ້າ

ຫາກພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອມໂຍງ ລະບົບ ICT ໄດ້, ເສດຖະກິດຂອງລາວ ກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດ ເຊື່ອມໂຍງ ກັບເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນ ເຊິ່ງຈະເປັນອຸປະສັກໃນການລົງທຶນ ແລະ ການຄ້າຕ່າງປະເທດ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ດ້ານປະລິມານກໍ່ຕາມ, ການ ຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດພື້ນຖານຈາກການເອື້ອຍອີງໃສ່ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ສິ່ງອອກ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໄປສູ່ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ, ກະສິກຳ ແລະ ການບໍລິການ ທີ່ທັນສະໄໝ ແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ຍາກ ເນື່ອງຈາກການຜະລິດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສີມການຜະລິດ ໃນຂະແໜງກະສິ ກຳ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການອື່ນໆ ມີປະສິດທິພາບຕໍ່າຫຼາຍ. ຂອດຈຳ ກັດທີ່ເປັນສິ່ງທ້າທາຍໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດຂອງຊາດມີຄື:

1. ການຂາດເຂີນດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ດ້ານຄົມມະນາຄົມ, ອຸດສາຫະກຳ, ຕົວເມືອງ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຊຸມນະບົດ ແລະ ບັນດາຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ທີ່ຢູ່ ພາຍໃນປະເທດ;
2. ກຳລັງແຮງງານຍັງອ່ອນ, ມີລະດັບການສຶກສາ ແລະ ທັກສະ ທີ່ຈຳກັດ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ຄວາມ ແຕກໂຕນຂອງເສດຖະກິດລະຫວ່າງຊຸມນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ມີການເຄື່ອນຍ້າຍ ຂອງແຮງງານຈາກຊຸມນະບົດໄປຕົວເມືອງ, ແລະ ຈາກພາຍໃນ ໄປຕ່າງປະເທດ ຈຳນວນຫຼາຍ ເຊິ່ງເປັນອຸປະສັກໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳຜະລິດສິນຄ້າກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳ ເຄື່ອງປະກອບ, ແລະອຸດສາຫະກຳທີ່ຕິດພັນກັບການບໍລິການ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນອຸດສາຫະ ກຳດ້ານ ການທ່ອງທ່ຽວ;
3. ສະພາບແວດລ້ອມການດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ຍັງບໍ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການດຳ ເນີນທຸລະກິດ. ສປປ ລາວ ຍັງຖືກຈັດອັດດັບຄວາມງ່າຍດາຍຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ອັນດັບທີ 154 ໃນທັງໝົດ 191 ປະເທດ, ໃນການສຳຫຼວດຂອງທະນາຄານໂລກ ປີ 2019; ລະດັບດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໄດ້ຄົງຕົວ ແຕ່ປີ 2018 ເປັນຕົ້ນມາ;
4. ຄວາມສາມາດ ແລະ ກົນໄກໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ ແມ່ນຍັງຈຳກັດ ເຮັດໃຫ້ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດ ການປ່ຽນແປງໂຄງປະກອບການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດໃຫ້ເປັນໄປຕາມກົນໄກ ຕະຫຼາດ ຍັງຊັກຊ້າ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດມີຜົນກະທົບຕໍ່ການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມການດຳ ເນີນທຸລະກິດ ແລະ ການລົງທຶນ ຂອງພາກທຸລະກິດ; ແລະ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນວ່າ ກົນໄກ

ສິ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການຈໍລະຈອນແຈກຢາຍສິນຄ້າ ແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງ, ຂາດການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງຂະແໜງການ ແລະ ຍັງບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກທຸລະກິດ ເທົ່າທີ່ຄວນ.

5. ພາກທຸລະກິດໃນ ສປປ ລາວ ກໍ່ຍັງອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີທັດສະນະການແຂ່ງຂັນພຽງພໍ ຕໍ່ສາກົນ. 98% ຂອງ ທຸລະກິດລາວ ເປັນ ຈຸນະລະວິສາຫະກິດ, ວິສາຫະກິດ ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ຍັງມີ ທຸລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ (non-formal businesses) ເປັນຈໍານວນຫຼາຍ, ເຊິ່ງອີງຕາມການຄາດຄະເນຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ, ທຸລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນທາງການແມ່ນກວມເອົາເກືອບ 60% ຂອງ ຈໍານວນທຸລະກິດທີ່ມີຢູ່. ທັງນີ້ ກໍ່ເນື່ອງມາຈາກກົນໄກການຄຸ້ມຄອງ ເສດຖະກິດທີ່ຍັງບໍ່ເປັນລະບົບ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍ ຕ່າງໆ ຍັງບໍ່ເຂັ້ມງວດ, ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ໄດ້ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ.
6. ສປປ ລາວ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງຕິດກັບທະເລ, ໂຄງປະກອບຂອງການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນ ແມ່ນຍັງຕິດພັນກັບປະເທດທີ່ອ້ອມຂ້າງຫຼາຍ. 60% ຂອງການສົ່ງອອກ ຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນຢູ່ໃນປະເທດລຸ່ມແມ່ນໍ້າຂອງ, ແລະ ການສົ່ງອອກສ່ວນໃຫຍ່ກໍ່ຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງການຄ້າຊາຍແດນ, ເຊິ່ງຖືເປັນເສດຖະກິດເງິນສົດ ແລະ ນອກລະບົບ. ນອກຈາກນີ້ ການຜະລິດສິນຄ້າຂອງ ສປປ ລາວ ທີ່ສົ່ງອອກສ່ວນໃຫຍ່ ກໍ່ແມ່ນການຜະລິດວັດຖຸດິບກະສິກໍາ ເພື່ອສົ່ງອອກໃຫ້ປະເທດໃກ້ຄຽງ, ຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີມູນຄ່າເພີ່ມຂອງສິນຄ້າ ທີ່ສົ່ງອອກຈາກ ສປປ ລາວ.
7. ຕົ້ນທຶນການຜະລິດ ອຸດສາຫະກໍາ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແມ່ນມີມູນຄ່າສູງ ຖ້າທຽບໃສ່ປະເທດອ້ອມຂ້າງ, ເນື່ອງມາຈາກ:
 - ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ມີມູນຄ່າທີ່ສູງ;
 - ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນ ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຂົນສົ່ງຜ່ານແດນ, ລວມທັງການປະກອບເອກະສານ ມີມູນຄ່າທີ່ສູງ;
 - ຄ່າແຮງງານສູງ, ແລະ ແຮງງານ ຍັງມີຜະລິດຕະພາບຕໍ່າ; ແລະ
 - ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ພາສີ, ອາກອນ ຍັງບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ຊ້າຊ້ອນ.

ທຸລະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ເຊື່ອມຊຶມມະຕິຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ X ຂອງພັກ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຄັ້ງທີ 8 ແຕ່ປີ 2015 ເຖິງປີ 2020 ເຊິ່ງເລັ່ງເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງ ພາກທຸລະກິດໃນໂຄງປະກອບຂອງເສດຖະກິດຂອງຊາດ ແລະ ເຫັນຄວາມສໍາຄັນໃນການບຸກທະລູ ເພື່ອ ປ່ຽນແປງລະບອບການຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ ເພື່ອສິ່ງເສີມການຜະລິດແຫ່ງຊາດໄປຕາມເສດຖະກິດການ ຕະຫຼາດ ໃຫ້ປາກົດຜົນເປັນຈິງ.

ເພື່ອກະຕຸ້ນເສດຖະກິດ, ລັດຖະບານໄດ້ວາງ 8 ມາດຕະການ ພ້ອມທັງໄດ້ອອກດໍາລັດ ແລະ ຄໍາ ສັ່ງຫຼາຍສະບັບ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງກົດຂວາງໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດຢູ່ ສປປ ລາວ. ເຊິ່ງຄໍາສັ່ງ ທີ່ສໍາຄັນ ກວ່າໝູ່ ແມ່ນ ຄໍາສັ່ງເລກທີ 02/ນຍ ລົງວັນທີ 01 ກຸມພາ 2018 ວ່າດ້ວຍການປັບປຸງບັນດາລະບຽບ ການ ແລະ ກົນໄກປະສານງານ ໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ. ຄໍາສັ່ງດັ່ງກ່າວ ໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະ ນໍາໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ຍຸຕິ ການກະທໍາທີ່ເປັນການກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງ ກົດຂວາງການດໍາເນີນທຸລະກິດຢູ່ ສປປ ລາວ, ໂດຍມີການໄລ່ລຽງຕາມດັດສະນີຂອງທະນາຄານໂລກ ໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດໃນປະເທດ.

ພາກທຸລະກິດ ເຫັນວ່າ ສປປ ລາວ ຍັງມີທ່າແຮງດ້ານເສດຖະກິດຫຼາຍດ້ານ ໂດຍມາຈາກ ໜໍ່ ແໜງການຜະລິດອຸດສາຫະກໍາໄຟຟ້າ, ອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາການບໍລິການຈໍານວນໜຶ່ງ. ໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານດ້ານຄົມມະນາຄົມ ໂດຍສະເພາະການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງລົດໄຟ ຈາກ ຊາຍແດນ ສປ ຈີນ ເຖິງ ວຽງຈັນ ແລະ ການປັບປຸງສະພາບເສັ້ນທາງໃນລ່ອງເສດຖະກິດຕາເວັນອອກ- ຕາເວັນຕົກ ແລະ ລ່ອງເສດຖະກິດ ເໜືອ-ໄຕ້, ພ້ອມທັງການເປີດກວ້າງການລົງທຶນໃນການກໍ່ສ້າງອະສັງ ຫາລິມະຊັບ, ການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ, ການພັດທະນາ ອຸດສາຫະກໍາຜະລິດສິນຄ້າກະສິກໍາ, ການເປີດກວ້າງສາຍການບິນເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ, ການເປີດກວ້າງ ການລົງທຶນໃນສະຖາບັນການເງິນ ແລະ ທະນາຄານເອກະຊົນ, ການເປີດກວ້າງການຄ້າຂາຍຍົກ- ຂາຍຍ່ອຍ, ການເປີດກວ້າງທຸລະກິດໄອຊີທີ ເພື່ອຮອງຮັບອຸດສາຫະກໍາ 4.0 ແລະ ນະໂຍບາຍເປີດ ກວ້າງອື່ນໆ ລ້ວນແຕ່ອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ສ້າງກາລະໂອກາດໃຫ້ການລົງທຶນ ແລະ ທຸລະກິດ ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວ.

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດພັດທະນາທ່າແຮງດັ່ງກ່າວ ແລະ ຫັນເອົາສິ່ງທ້າທາຍນັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນກາລະ ໂອກາດດ້ານທຸລະກິດເພື່ອການພັດທະນາ, ຕ້ອງໄດ້ມີການຮັດແໜ້ນການຮ່ວມມືລະຫວ່າງ ພາກລັດ

ແລະ ທຸລະກິດ, ໃນການລົງທຶນ, ການຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ, ສໍາຄັນແມ່ນໃຫ້ຝ່າຍລັດ ຍອມຮັບເອົາ ພາກທຸລະກິດ ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮັບເອົາທຸລະກິດ ເຂົ້າໃນໂຄງປະກອບການຄຸ້ມຄອງ ການຜະລິດຂອງຊາດ. ໃນປະຈຸບັນ, ການຄຸ້ມຄອງການສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການຈໍລະຈອນສິນຄ້າ ຍັງບໍ່ລວມສູນ, ມີລັກສະນະເອກະເທດ, ກະແຈກກະຈາຍ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດຕິພາບ ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດ ມີຕົ້ນທຶນສູງ, ບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ, ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງດ້ານປະລິມານໃຫ້ທັນກັບເວລາ ຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ການລົງທຶນຫຼຸດໜ້ອຍລົງ.

ບັນດາທ່ານທີ່ນັບຖື,

ການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ການລົງທຶນຈາກ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ຈາກພາຍໃນປະເທດເພີ່ມຂຶ້ນ ພ້ອມທັງຈະເຮັດໃຫ້ການຜະລິດສິນຄ້າເພື່ອຕະຫຼາດ ພາຍໃນ ແລະ ການສົ່ງອອກໄປຕ່າງປະເທດໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ສ້າງໃຫ້ຖານລາຍຮັບຂອງຊາດໃຫ້ໜັ້ນຄົງ ທາງ ດ້ານການເງິນ (ເງິນຕາຕ່າງປະເທດ) ພ້ອມທັງຈະຫຼຸດຜ່ອນ ເສດຖະກິດນອກລະບົບ ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດ ມະຫາພາກດີຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ.

ສຄອຊ ຮ່ວມກັບກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ໃຫ້ຮັບວຽກງານ ເປັນກອງເລຂາກອງ ປະຊຸມທຸລະກິດລາວ (LBF), ແລະ ໄດ້ມີການປັບປຸງຂັ້ນຕອນການສະເໜີ ແລະ ປຶກສາຫາລືແກ້ໄຂ ບັນຫາຂອງພາກທຸລະກິດ ໄປແຕ່ລະບາດກ້າວ. ນັບແຕ່ຂະບວນການປຶກສາຫາລືຂອງກອງປະຊຸມ LBF ຄັ້ງທີ 11, ພາກທຸລະກິດມີການສະເໜີບັນຫາ ຮ້ອຍກວ່າບັນຫາ ທີ່ໜ່ວຍງານປຶກສາຫາລືພາກທຸລະກິດ ຮ່ວມກັບກອງເລຂາກອງປະຊຸມທຸລະກິດລາວ ໄດ້ຄັດຈ້ອນຕາມບັນຫາທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ມີຜົນ ກະທົບຫຼາຍຕໍ່ຂະແໜງການ. ໃນຂະບວນການນີ້ ໄດ້ສະຫຼຸບສັງລວມເປັນບັນຫາບຸລິມະສິດ 23 ບັນຫາ ໂດຍມີ 15 ບັນຫາໄດ້ສະເໜີກ່ອນ LBF 11 ແລະ 8 ບັນຫາທີ່ເປັນບັນຫາໃໝ່. ສ່ວນລາຍລະອຽດ ແມ່ນ ຈະມີການລາຍງານໃນວາລະຕໍ່ໄປ.

ສຄອຊ ເຫັນເຖິງຄວາມສໍາຄັນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຄໍາສັ່ງ 02/ນຍ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມ ສະດວກໃຫ້ແກ່ການດໍາເນີນທຸລະກິດ ໂດຍໄປຕາມດັດສະນີທີ່ກຳນົດໂດຍທະນາຄານໂລກ. ຕາມການ ວິເຄາະການຈັດອັນດັບການດໍາເນີນທຸລະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ສໍາລັບປີ 2019 ເປັນອັນດັບທີ 154 ນັ້ນ, ພາກທຸລະກິດ ເຫັນວ່າ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີຄວາມຈິງຈັງ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຄໍາສັ່ງ 02/ ນຍ ຕື່ມ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນດາດັດສະນີ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ 10 ວຽກງານຫຼັກຂອງການດໍາເນີນທຸລະກິດ

ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ດັດສະນີ ດ້ານການກໍ່ຕັ້ງທຸລະກິດ, ການຂໍອະນຸຍາດປຸກສ້າງ, ການຕິດຕັ້ງໄຟຟ້າເຂົ້າສະຖານທີ່ປະກອບການ, ການຈົດທະບຽນຊັບສິນ (ທີ່ດິນ), ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອ, ການຈ່າຍອາກອນ, ການຄ້າຂ້າມແດນ, ການບັງຄັບໃຊ້ສັນຍາ, ການປົກປ້ອງຜູ້ລົງທຶນລາຍຍ່ອຍ ແລະ ການແກ້ໄຂການລົ້ມລະລາຍຂອງທຸລະກິດ.

ບັນຫາໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດ ແມ່ນກ່ຽວພັນກັບທຸກຂະແໜງການ, ສຄອຊ ຈຶ່ງຂໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທ່ານນາຍົກໄດ້ປັບປຸງໂຄງສ້າງຂອງເວທີທຸລະກິດລາວ (LBF) ໃຫ້ໄປຕາມເນື້ອໃນຂອງ ຄໍາສັ່ງເລກທີ 02/ນຍ, ກໍ່ຕາມ ດັດສະນີຂອງການດໍາເນີນທຸລະກິດຂອງທະນາຄານໂລກ

ບົດຮຽນຂອງຫຼາຍປະເທດທີ່ກ້າວໜ້າ ເຫັນວ່າ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ພາກທຸລະກິດ ເປັນກຸນແຈໃຫ້ແກ່ການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມການດໍາເນີນທຸລະກິດ. ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອປັບປຸງເວທີທຸລະກິດລາວ ໃຫ້ມີປະສິດຕິຜົນເພີ່ມຂຶ້ນ, ສຄອຊ ສະເໜີໃຫ້ມີການປັບປຸງ ໂຄງສ້າງ ແລະ ມີນິຕິກຳຮັບຮອງໃຫ້ແກ່ເວທີທຸລະກິດລາວ ໂດຍໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງໜ່ວຍງານສະເພາະກິດ (Task Force) ຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ລັດ ແລະ ທຸລະກິດ 10 ໜ່ວຍງານ ຕາມດັດສະນີການດໍາເນີນທຸລະກິດ ທີ່ກຳນົດໂດຍທະນາຄານໂລກ. ພ້ອມກັນນີ້ ກໍ່ໃຫ້ກະຊວງ ແລະ ທຸລະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນຄູ່ຮ່ວມໃນໜ່ວຍງານສະເພາະກິດດັ່ງກ່າວ.

ການປັບປຸງທີ່ສະເໜີດັ່ງກ່າວ ເປັນພຽງມາດຕະການເພື່ອລະດົມທຸກໆຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທຸລະກິດສະເພາະໜ້າ, ເພື່ອໃຫ້ຄະແນນນິຍົມຂອງການລົງທຶນໃນ ສປປ ລາວໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນໄລຍະຍາວ ລັດຖະບານ ແລະ ພາກທຸລະກິດຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງໂຄງສ້າງການຜະລິດ ແລະ ການຈໍລະຈອນສິນຄ້າ, ພ້ອມທັງໂຄງສ້າງສິ່ງເສີມທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງ ແລະ ໂຄງສ້າງສິ່ງເສີມທຸລະກິດອື່ນໆໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ. ໂຄງສ້າງດັ່ງກ່າວ ຈະເຂັ້ມແຂງໄດ້ຖ້າຫາກມີສໍາພັນຕະພາບ ລັດ-ທຸລະກິດ ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຕາມແນວທາງປະຕິບັດ ລັດແຫ່ງກົດໝາຍ ໃຫ້ປາກົດຜົນເປັນຈິງ.

ສຸດທ້າຍນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອວຍພອນໃຫ້ກອງປະຊຸມທຸລະກິດຄັ້ງທີ 12 ຈຶ່ງປະສົບຜົນສໍາເລັດ ແລະ ໄດ້ຮັບໜາກຜົນສູງສຸດ.

ຂໍຂອບໃຈ